

چکیده

پایان نامه شماره 722177 کارشناسی ارشد/دکتری عمومی دامپزشکی/ دکتری تخصصی دانشکده دامپزشکی دانشگاه ارومیه. سال تحصیلی 1402-1403
نگارنده: کسری آبخضر

عنوان پایان نامه: ارزیابی ترکیب نارنژنین و تیامین بر پاسخهای التهابی در مدل تجربی پارکینسون

200 سال بعد از مقاله مهم جیمز پارکینسون درباره فلج لرزش، بیشتر مطالعات کلینیکی او مورد بازبینی و اصلاحات قرار گرفته است. بیماری زمانی به عنوان مشکل در حرکت شناخته می‌شود، اما طی مطالعات مختلف ثابت شده است که بسیاری فعالیت های غیرحرکتی مانند اختلال شناختی، اختلال عملکرد اتونومیک، مشکلات خواب، افسردگی و هیپوسومی (مشکل بویایی) هر یک از جمله مشکلاتی است که در این بیماری دیده می‌شوند و به طور قابل توجهی به سختی این بیماری برای بیمار می‌افزایند. هدف از این مطالعه بررسی تاثیر نارینژنین یک آنتیاکسیدان شناخته شده و تیامین یک ویتامین نوروپروتکتیو به صورت جداگانه و ترکیب این دو با هم بر بیماری پارکینسون که یک بیماری تحلیل عصبی است می‌باشد. برای انجام این مطالعه موشها به طور تصادفی در 5 گروه آزمایشی که در هر گروه 6 موش قرار داشت تقسیم شدند؛ بدین صورت که گروهها شامل گروه کنترل، پارکینسونی، تیمار شده با نارینژنین، تیامین و ترکیبی از هر دو می‌باشد. برای ایجاد مدل تجربی بیماری پارکینسون روشها و مواد گوناگونی وجود دارد. در این مطالعه از ماده 6-هیدروکسی دوپامین برای القاء بیماری پارکینسون استفاده شده است. ماده 6-هیدروکسی دوپامین عموماً برای القاء بیماری به صورت یک طرفه در دسته تارهای مغز جلویی، استراتیوم و در مواقعی مستقیم به جسم سیاه تزریق می‌شود. شدت پارکینسون توسط آزمون رفتاری چرخش القا شده با آپومرفین، آزمون آویزانی و روتارود ارزیابی شد. اثرات گروههای تیمار شده نیز با استفاده از همین آزمونها مورد بررسی قرار گرفت؛ تغییرات سطوح سایتوکاین های IL-6، IL-1 و TNF- α برای بررسی تاثیرات دارویی و همچنین آزمونهای بیوشیمیایی TAC، نیتریک اکساید و پروتئین تام برای بررسی سطح آنتیاکسیدانی مورد بررسی قرار گرفتند. سپس از بافت مغز میانی مقاطع بافتی تهیه و پس از رنگ آمیزی با H&E ناحیه مورد مطالعه میکروسکوپی قرار گرفت. تجزیه و تحلیل داده ها با روش آنالیز واریانس یک طرفه و پس آزمون توکی انجام شد. در این بررسیها مشخص شد که حرکات ظاهری و برقراری ارتباط با محیط پیرامون در رتهای تیمار شده با 6-هیدروکسی دوپامین کاملاً متفاوت با رتهای گروه کنترل بود. رتهای درگیر به دلیل عدم توانایی در استفاده از دستها و کاهش اشتها از نظر ظاهری نیز بسیار پریشان بودند. آزمونهای بالینی حاکی از کاهش چشمگیر فعالیت های حرکتی و چرخش یک طرفه در تست آپومورفین، کاهش توانایی اتصال از میله در تست (Hanging Wire) در گروه مبتلا بود. تستهای آزمایشگاهی حاکی از یک افزایش چشمگیر در سطح بیان سایتوکاین های التهابی و واسطه فعال نیتروژن همراه کاهش قابل توجه ظرفیت تام آنتی اکسیدانی در رتهای مبتلا به پارکینسون بود. استفاده از نارنژنین و یا تیامین در بهبود این اختلالات موثر بود. مهمتر از آن، این که ترکیب این دو دارو در نصف دوز بهینه منجر به حصول نتایج بهتر شد.

کلمات کلیدی: پارکینسون، نارنژنین، تیامین، التهاب عصبی